

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

15. Pœnitentiæ Sacramentu[m] etiam contra corporis morbos prodesse.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

omnium medicum confugit, noctisq; intempesta caligine observata, cum leuius aliquando morbus urgeret, ad altare cum fide procumbit, eumq; qui super illud colitur, cum magno clamore obtestans, omnibusq; nominibus appellans; atq; omnium rerum, quas umquam mirifice gesserat, commonefaciens (nam utriusq; Testamenti historias callebat) tandem pia ac praeclara quadam impudentia effertur: eam, qua CHRISTI simbriam tangens sanguinis profluuium compresserat, imitatur: quid fecerit, audite. Caput cum pari clamore, uberrimisq; lachrymis, muliercula illius instar, qua olim CHRISTI pedes irrigarat, altari admo- uens, nec se ante ab eo discessuram minitans, quam sanitatem consecuta sit; ac deinde hoc suo pharmaco totum corpus perungens, & sicubi quippiam Sacramenti pretiosi corporis & sanguinis manus condiderat, id lachrymis admiscens (rem admirandam!) protinus se liberatam morbo sentit; atq; & corpore, & animo, & mente leuis abscedit, hanc spei mercedem consecuta, ut quod sperauerat, obtineret, animaq; firmitate corporis firmitatem compararet. Quid ni altaris attactu speraret mulier sanitatem, in quo Eucharistia adorabatur, quae vitae fontem continebat? Nec vitae tantum, sed etiam omnium operationum vitae debitarum. S. Gregorium audiamus, Exigente

S. Greg. lib. 2.
dial. 6. 3.

caussa Gothorum, vir beatissimus Agapitus, huius sanctae Romanae Ec-
clesiae Pontifex, cui, DEO dispensante, deseruio, ad Iustinianum
Principem accessit. Cui adhuc pergenti quadam die in Graciarum
iam partibus, curandus oblatus est mutus & claudus, qui neq; vlla ver-
ba edere, neq; ex terra umquam surgere valebat. Cumq; hunc pro-
pinqui illius flentes obtulissent, vir Domini sollicitè requisivit, an cura-
tionis illius haberent fidem? Cui dum in virtute DEI ex auctoritate
Petri, fixam salutis illius spem habere, se, dicerent, protinus veneran-
dus vir orationi incubuit, & Missarum solemniam exorsus, Sacrificium
in conspectu DEI Omnipotentis immolauit. Quo peracto, ab altari
exiens, claudi manum tenuit, atq; assistente, & aspiciente populo, eum
mox a terra in proprijs gressibus, erexit. Cumq; ei Dominicum Cor-
pore in os mitteret, illa diu muta, ad loquendum lingua soluta est. Mi-
rati omnes, flere pra gaudio coeperunt, eorumq; mentes illico metus, &
reuerentia inuasit, cum videlicet cernerent, quid Agapitus facere in
virtute Domini, ex adiutorio Petri potuisset.

8, Praestantissimum contra morbos antidotum est Sacra-
men-

XV.

mentum pœnitentiæ, quod etsi præcipuè & peculiariter à Christo institutum est, ad morbos animi curandos, vt tamen peccata remouet, quæ plurimum sunt causa corporalium morborum; ita etiam non raro remouet morbos quoque ipsos, qui à nobis non alijs rebus, quàm peccatis nostris ascribendi sunt. *Sape domum quis suam egressus, ait S. Chrysostronus, hominem vidit mon- oculum, vel claudicantem, & ominatus est. Hac est pompa satanica. Non enim hominis occursum malum facit esse diem; sed in peccatis ui- uere. Cum igitur domo exieris, id unum solum custodi, ne occurrat tibi peccatum: hoc enim est quod supplantat: præter hoc verò, nec ipse diabolus nos quippiam ledere poterit. Cauendum igitur est pecca- tum, ne in morbos conijciamur, ob illud; aut si in peccatum lapsi sumus, atque idcirco etiam in morbum (quis autem, si ægrotat, sibi præmittere potest, se id malum peccando non meruisse?)*

S. Chrysostr. hom. 22. ad pop.

2. Ioan. 1. 9. illico ad pœnitentiæ subsidium, animum applicemus, & confiteamur peccata nostra. fidelis est, & iustus, vt remittat nobis peccata nostra. Nec vllus peccator in tam profundum mali vllius barathrum cecidit, vnde per pœnitentiam emergere non possit. *Qui hucusq; ait S. Augustinus, in istis diabolicis rebus, captiuum diabolo tradidit se, toto corde pœnitentiam agat, & illa sacrilegia supradicta cum omni horrore fugiat, & contemnat, vt illi DEVS & indulgentiam dignetur dare, & ad æternam beatitudinem, ob gloriam nominis sui, faciat peruenire. Exemplis plurimis res est demonstrata. Ioan.*

S. Augustin. ferm. 241.

Ioan. Diaconus tria commemorat eorum, qui à demone occupati, mox vt peccatum S. Gregorio Magno confessi sunt, & hospitibus illis scruissimis, & poena liberati fuerunt. Quorum vnus, cum octies negasset, octies à demone, renouata vexatione, tortus est; nona demum vice, quâ furtum factus, percepta absolutione penitus diabolicam euasit seruitutem. Scripsit Petrus Cluniacensis Ab- bas, æqualis S. Bernardi, monachum quemdam truculentis mo- dis à Stygio veteratore vexatum; & postquam factus est, id malû, neq; oratione, neq; aquæ lustralis aspersione tolli potuisse, adje- cit causam his verbis. *Sed ne miretur aliquis benedicta aqua asper- sione demonem non fugatum: agnoscat tabe interioris latente vnguenta exterioris adhibita nihil proficere posse. Tabem autem uoco lethale pec- catum, quod quâs diu in interioribus quibuslibet latuerit, nullius ex-*

Petr. Clun. l. 1. mirac. c. 6.

terioris

terius Sacramenti perceptio ei prodesse poterit. D. Gregorius Tu-
ronensis Archidiaconum narrat, ob adulterij negati crimen, ad
S. Maximini cryptam protinus febris ita correptum, vt à mor-
te propè abesset; qui statim, vt confessus fuit, ab impulsu febris
erutus, sui Antistitis est in charitatem receptus. In vita S. Fran-
cisci refert S. Bonauentura, militem quemdam Gerardum,
nomine, vtroque oculo cæcum, quia duos è fratribus minori-
bus hospitio exceperat, atque in honorem S. Francisci peraman-
ter tractauerat, ita fuisse sanatum. Cùm rediissent domum fra-
tres illi, vni eorum apparuit D. Franciscus, iussitque eum surge-
re, & beneficium beneficio rependere, & cæco dicere, ob pec-
cata illi sua id malum accidisse, quæ poenitentia delere non cu-
raret. Indicauit hæc frater cæco, qui dum scelera sua sacramen-
tali confessione deleuit, etiam cum diuina gratia recepit lumen
oculorum. O miseri mortales, qui corpori vestro tam solliciti
estis, vt habeat incolumitatem, cur animam vestram negligitis?
Nonne anima plus est quàm corpus? satis est corpori prouisum,
si illi prouideris; nequaquam autem putandum est vicissim, il-
lico bene esse animæ, si corpori sit bene. *Querite primùm regnum*
Dei, & iustitiam eius: & hæc omnia adiciuntur vobis, si quidem
animæ non obsint. Sæpe enim animæ prodest, si corpus ægro-
tet, iuxta illud: *Multiplicata sunt infirmitates eorum, postea accele-*
rauerunt. Et hæc diuinæ prouidentia rota, vt infirmitas trahat
ad poenitentiam; poenitentia rursus, in multis, tollat infirmi-
tatem. Sic ex morbo ipso, velut è vipera, fit medicina animæ;
& sanitas corporis sequitur animæ sanitatem. Quod Thomas
Cantipratanus in hoc exemplo ostendit. *Erat vir multis notus*
& clarus in Burgundia partibus, qui quidem aliquanto tempore in
iuuentute sinceriter conuersatus, postea à virtute tepescens, cæpit ad
vitia declinare. Nec mora, squalenti mente tabescens, incidit in lan-
guorem, nec tamen Dei manum castigantis agnouit, sed mala malis
accumulans, pallore vultus & macie, quasi homo igni aeterni, misera-
biliter habitabatur ad pœnam. Cùmq; nulla medicorum cura pro-
ficere, nec saltem ei languentis vitæ causam aliquam aperiret, tandem
in se reuersus, solam miseria corporalis causam, languorem animæ,
diuinâ miseratione præuentum, poenitens intellexit. Confessus ergo cum

S. Greg. Tur̄
de glor. Con-
fess. cap. 93.

S. Bonau. in
vita S. Franc.
cap. 5.

Matth. 12; 32

Psal. 15. 3.

Thom. Can-
tipr. l. 2. apud
cap. 50. §. 20

lachrymis cuidam sanctissimo Sacerdoti, statim ubi beneficium absolutionis accepit, similitudinem ferè busonum habentia in facie, sed diuersificata posterius, septem animalia cute teterrima, & parua, quasi vitiorum septem demonia, de ore simuleiecit. Mira res, vix modico temporis spatio interiecto, in tabem animalibus resolutis, reflorescere cepit caro prorsus & facies pœnitentis, menteq; & corpore integerrimè sospitatus, multis postea profuit ad exemplum. Hæc de duplici remedio Pœnitentiæ, cuius vis tanta est in animam, vt se etiam in corpus possit effundere.

XVI.

9. De extremæ vñctionis Sacramento, quid opus est disputare, cum id non solùm oleum infirmorum vocetur, ab Episcopo benedictum, vt ex diuina institutione eo vtamur, in extrema, ad luctam cum morte ineundam, vñctione, sed etiam sit ad corporis sanitatem institutum? Clarissima sunt verba S. Iacobi. *Infirmatur quis in vobis? inducat presbyteros Ecclesie, & orent super eum, vngentes eum oleo in nomine Domini: & oratio fidei saluabit infirmum, & alleviabit eum Dominus: & si in peccatis sit remittentur ei.* Ob quam solam causam, omnibus votis hoc Sacramentum expetendum esset; sed tanta est Dei bonitas, vt ei etiam alium effectum adiunxerit, si quidem ægro ita conducat. Non rarò enim etiam prodest corporis sanitati, cum tamen non pauci eò vsque se sinant excæcari à principe tenebrarum, vt putent, sibi vel idcirco moriendum, si inungantur. Vnde & ab hoc Sacramento abhorrent, & id ita differunt, vt omnino negligant. O ignorantia diuinorum remediorum! Beda memorat, monialem energumenam à dæmone grauitè vulneratam, Sacerdoti hoc consilium dedisse: *Si oleum pro infirmis consecratum medicamento asperseris: sicq; me perunxeris, statim sanitati restituar.* Nam vidi quondam per Spiritum in quadam longius posita ciuitate, quam numquam corporalibus oculis vidi, puellam quamdam pari calamitate laborantem, taliter à Sacerdote curatam. Fecit, vt illa fugeretur, statimq; vlcus remedium, quod antè respuerat, accipere consensit. Beatus certè Auxentius Archimandrita non aliter morbis à Tartareo hoste illatis legitur solitus medicari, quàm oleo sancto. Quo eodem vnguento Eucheria vxor Agapij, veneficio attentata, cum ei intestina roderentur à S. Parthenio est sanata.

Iac. 5. 14.

V. Beda in
cap. 8. Lucæ,Metaphrast,
14. Febr.
Idem 7. Febr.